

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **T. a p., v.o.s.,**
sídlem v P.,
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Novotným
sídlem Karlovo náměstí 671/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 10. 5. 2018 č. j. X, ve spojení s rozhodnutím prvostupňového správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobkyně (insolvenční správce) se domáhá u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 10. 5. 2018 č. j. X (dále též „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo rozhodnuto o jejím rozkladu podaném proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále též „*prvostupňový správní orgán*“ či „*ministerstvo*“) ze dne

2. 1. 2018 č. j. X (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že se rozklad zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje. Žalobkyně navrhuje zrušení nejen napadeného, ale i prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady jejích nákladů v soudním řízení.
2. Ve správním řízení byla žalobkyně uznána vinnou spácháním správního deliktu (dnes přestupku) podle § 36b odst. 1 písm. d) bodu 2. zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „*ZIS*“). Žalobkyně byla uznána vinnou na základě kontrolních zjištění prvostupňového správního orgánu o tom, že se osobě pověřené žalobkyní nepodařilo v provozovně žalobkyně jako insolvenčního správce na adrese Domažličky 12, p. Bolešiny během kontroly provedené dne 13. 3. 2017 na výzvu kontrolujících osob [*v rozporu s § 5a odst. 8 ZIS a § 4 odst. 2 písm. a) a b) vyhlášky č. 355/2013 Sb., o úředních hodinách provozovny, o označování sídla a provozovny a o činnostech, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), později zrušené a nahrazené vyhláškou č. 121/2019 Sb., o materiálním vybavení a standardech výkonu funkce insolvenčního správce*] vyhledat ve spisové dokumentaci ve věci dlužníka paní V. H., sp. zn. X, přílohu pohledávky věřitele, konkrétně fakturu č. 7310261974 (dále jen „*faktura*“). Za tento správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 90 000,- Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení.
3. Na tom podle napadeného rozhodnutí (bod 48. odůvodnění, obdobně bod 8. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) nemůže nic změnit ani skutečnost, že následně, dne 3. 4. 2017, bylo ministerstvu doručeno podání žalobkyně, jehož přílohou byl printscreen úložiště ze dne 31. 3. 2017 a kopie faktury č. 7310261974, jímž žalobkyně dokládala, že v době kontroly byla faktura nahraná na úložiště, a tedy dohledatelná. Skutečnost, zda předmětná faktura byla nahraná na úložiště nebo zda byla dohledatelná, je v posuzované věci irelevantní, neboť správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jí pověřená osoba nebyla schopná v průběhu kontroly fakturu vůbec dohledat.

II. Žalobní body

4. Žalobkyně úvodem konstatuje, že byla oběma správními rozhodnutími přímo zkrácena na svých právech, protože obě rozhodnutí jsou nezákonná. Jednání žalobkyně nenaplňuje skutkové znaky předmětného správního deliktu a v postupu správních orgánů lze shledat natolik závažné procesní nedostatky, jejichž vlivem došlo k vydání nezákonných rozhodnutí. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, nezhodnotily veškeré rozhodné okolnosti tvrzené žalobkyní a dospěly k nesprávným právním i skutkovým závěrům. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
5. V *prvním žalobním bodě* žalobkyně namítá, že se předmětného správního deliktu nemohla dopustit toliko tím, že pověřená osoba nebyla s to během kontroly vyhledat jednu jedinou listinu. Žalobkyně rozvádí, že v úředních hodinách na adrese provozovny řádně, soustavně a dlouhodobě vykonávala činnost insolvenčního správce prostřednictvím pověřené osoby a skutečnost, že pověřená osoba nebyla během kontroly učiněné dne 13. 3. 2017 schopná dohledat jediný dokument, tj. přílohu k pohledávce věřitele – fakturu č. 7310261974 v insolvenčním řízení vedeném pod sp. zn. X, nemůže naplňovat skutkovou podstatu správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bodu 2. ZIS. Kontrolní orgán navíc během kontroly řádně nespecifikoval vyhledávanou přílohu pohledávky a neuvedl, ke které

příhláše má příloha pohledávky patřit a ke které pohledávce se má vztahovat. Pověřená osoba tak ani nemohla danou listinu dohledat. Žalovaný měl vzít v úvahu, že příloha pohledávky byla v době kontroly ve spisovém materiálu obsažena a že byla nahrána na externí elektronické úložiště, a tak byla prostřednictvím vzdáleného přístupu k dispozici. V dané věci tedy došlo pouze k administrativnímu pochybení, jelikož pověřené osobě se pouze nepodařilo v krátkém čase dohledat jediný dokument. Nevyhledání jediného dokumentu nelze podle žalobkyně označit za celkové nevykonávání činnosti insolvenčního správce v dané provozovně. Jedno administrativní pochybení nelze posoudit tak, že činnost insolvenčního správce nebyla v dané provozovně vůbec vykonávána. Tímto způsobem by mohl kontrolní orgán dojít k závěru o nevykonávání činnosti insolvenčního správce prakticky vždy a při každé obdobné kontrole. Žalobkyně v tomto kontextu dále připomíná, že insolvenční spisy byly vedeny prostřednictvím dálkového přístupu a prostřednictvím pověřené osoby byly rovněž přístupné. Dále žalobkyně konstatovala, že v provozovně vykonávala činnost po celou dobu její existence, a to i po předmětné kontrole, a nikdy neobdržela od kontrolních orgánů žádnou výtku. Tyto okolnosti pak správní orgány zhodnotily jen ve vztahu k výši ukládané sankce a jinak je zcela opominuly. Podle žalobkyně je smyslem předmětné skutkové podstaty správního deliktu potrestání insolvenčních správců, označujících fiktivní provozovny, v nichž svoji činnost fakticky nevykonávají vůbec. V dané věci žalobkyně prokázala, že ve své provozovně řádně a dlouhodobě vykonávala činnost v úředních hodinách, a nemohla proto naplnit předmětnou skutkovou podstatu správního deliktu.

6. Ve *druhém žalobním bodě* žalobkyně namítá nezákonnost provedené kontroly. Faktický průběh kontroly s ohledem na její obsah a časový rozsah ani neumožňoval dohledání předmětného nedostatečně specifikovaného dokumentu. Kontrola probíhala najednou u všech devíti insolvenčních správců, kteří mají na dané provozovně zapsanu svou činnost, a kontrola navíc probíhala pouhou 1 hodinu a 45 minut, přičemž pověřená osoba plnila pokyny kontrolujících osob ohledně devíti subjektů zároveň. Skutečnost, že kontrolní orgán kontrolu prováděl hromadně a zahájil ji 1 hodinu a 45 minut před koncem úředních hodin provozovny, nelze klást k tíži žalobkyně. Žalobkyně také konstatovala, že na malé vesnické provozovny by neměly být kladeny tak vysoké nároky, a to již jen z důvodu, že na těchto méně frekventovanějších provozovnách nemusí být dostupné vysokorychlostní internetové připojení. Tyto provozovny jsou benefitem pro místní obyvatele, kteří tak kvůli insolvenčním řízením nemusejí cestovat do větších měst. Žalovaný tyto okolnosti pominul. Je zcela iluzorní, že by danou provozovnu bez ohlášení navštívily osoby kladoucí náraz požadavky v devíti různých řízeních všech insolvenčních správců, a to v rozsahu podrobného prohledávání jednotlivých insolvenčních spisů při pátrání po jednom konkrétním dokumentu, navíc souběžně s nutností předložit kompletní seznamy nápadu všech devíti insolvenčních správců. Požadavek hospodárnosti kontroly nemůže podle žalobkyně vést k poškození práv kontrolovaných subjektů. Kontrolní orgán tedy podle žalobkyně během kontroly porušil základní zásady správního řádu a § 9 písm. a), b) a c) kontrolního řádu (zákon č. 255/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů).
7. Žalobkyně rovněž poukázala na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu č. j. X, kterým byla v rámci autoremedury napravena chyba tohoto orgánu, ke které došlo při kontrole jednoho z dalších insolvenčních správců, kteří v dané provozovně realizují svou činnost. Žalobkyně uvedla, že v daném případě se měl jiný insolvenční správce činný v dané provozovně a zastoupený stejnou pověřenou osobou dopustit stejného pochybení jako žalobkyně, přičemž z důvodu chybné specifikace dokumentu ze strany kontrolního

orgánu při jeho vyhledávání během kontroly došlo k přehodnocení původních závěrů kontrolního orgánu o tom, že došlo ke spáchání správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bodu 2. ZIS. Důvodem byla skutečnost, že tento nedostatečně specifikovaný dokument nebylo během kontroly možno dohledat. Stejný procesní postup měl být zvolen u žalobkyně, neboť skutková situace je zcela totožná.

8. Ve *třetím žalobním bodě* žalobkyně namítá, že v dané věci nebylo během řízení o rozkladu ministru spravedlnosti vůbec předloženo doporučení rozkladové komise ve smyslu § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Protokol o hlasování sice má být v souladu s § 134 odst. 3 správního řádu vyloučen z nahlížení, návrh na rozhodnutí rozkladové komise má být ovšem podle § 17 odst. 1 věta první správního řádu součástí spisového materiálu, a proto má být účastníkům řízení k dispozici. V této souvislosti žalobkyně dále namítá, že při žádání o nahlížení do spisu dne 15. 6. 2018 definovala, aby jí byl připraven správní spis vedený pod č. j. X a pod č. j. X. V prvotně předloženém spise ovšem nebylo žádné doporučení rozkladové komise ani jiný záznam o jednání rozkladové komise. Žalobkyně tedy požádala žalovaného o zaprotokolování této skutečnosti do záznamu o nahlédnutí ze dne 22. 6. 2018. Žalovaný posléze uvedl, že dokumenty související s jednáním rozkladové komise jsou založeny v jiném spise vztahujícím se k jednání rozkladové komise. Následně byl žalobkyni téměř po 30 minutách předložen dokument s odlišným číslováním, kde se pouze konstatovalo, že rozkladová komise ve věci žalobkyně hlasovala. Žalobkyně tudíž dovozuje, že doporučení rozkladové komise nebylo ministru spravedlnosti vůbec předloženo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že předně nesouhlasí s argumentací žalobkyně v tom smyslu, že vytýkaný nedostatek zjištěný při kontrole byl pouhým administrativním pochybením. V této souvislosti žalovaný odkazuje na body 35 až 52 napadeného rozhodnutí a plně se s nimi ztotožňuje. Žalovaný poukazuje na to, že podle § 5a odst. 4 ZIS provozovnou insolvenčního správce je místo, ve kterém ve vymezených dnech a hodinách insolvenční správce skutečně vykonává činnost. Podle § 5a odst. 8 ZIS ve spojení s § 3 odst. 1 vyhlášky je insolvenční správce povinen zajistit pro veřejnost otevřenou provozovnu v pracovních dnech v časovém rozmezí od 7 do 18 hodin alespoň šest hodin denně, a to pravidelně alespoň jeden den v týdnu. Účelem této povinnosti je zajištění činností podle § 4 odst. 1 a 2 vyhlášky, tedy zejména přijímání písemností, poskytování součinnosti insolvenčního správce, umožnění proplácení částek určených pro jednotlivé věřitele v rozvrhovém usnesení, evidování doby a důvodů přechodného uzavření provozovny, shromažďování podkladů pro insolvenční řízení, jednání s dlužníkem a také umožnění účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl seznam sestaven. Vzhledem k tomu, že skutečný výkon činnosti v provozovně je činnost kontinuální, kterou je insolvenční správce povinen vykonávat po celou dobu, kdy je tato provozovna zapsána v seznamu, je přípustné konstatovat porušení povinnosti podle § 36 odst. 2 písm. b) ZIS a uložit sankci podle § 36b odst. 3 písm. b) ZIS tehdy, pokud byt jen jeden den v rozporu s právními předpisy insolvenční správce nezajišťuje v úředních hodinách skutečný výkon činnosti v provozovně. V takovém případě je pak nutné učinit závěr, že insolvenční správce v rozporu s § 19 odst. 2 ZIS neuvedl jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost insolvenčního správce ve vymezených úředních hodinách, neboť na tomto místě v konkrétní den v jím vymezených úředních hodinách tato činnost vykonávána nebyla. Odpovědnost za správní

delikt je tedy založena již v případě, že insolvenční správce jednou nevykonával ve stanovených úředních hodinách činnost ve své zapsané provozovně. V případě žalobkyně nebyla v rámci dané insolvenční věci zajištěna povinnost umožnit nahlédnutí do přihlášek a do jejich příloh ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky, neboť pověřené osobě se nepodařilo vyhledat požadovaný dokument, tedy předmětnou fakturu. V případě, že pověřená osoba není schopna zabezpečit činnosti v souladu s § 4 vyhlášky, pak její samotná přítomnost na provozovně nemůže sama o sobě zajistit skutečný výkon činností insolvenčního správce na dané provozovně. Skutečnost, zda předmětná faktura byla nahrána na uložistiště, je podle žalovaného v posuzované věci irelevantní, jelikož předmětného správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jí pověřená osoba nebyla schopná v průběhu kontroly danou fakturu vůbec dohledat a zajistit tak povinnost podle § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky. Žalovaný také uvádí, že v kontextu skutkových závěrů kontrolního orgánu a žalovaného je argumentace žalobkyně v tom smyslu, že dosud nebyla kontrolními orgány nijak sankcionována, také zcela irelevantní; tato argumentace byla zohledněna v úvahách o výši a přiměřenosti uložené sankce a na závěry o spáchání předmětného deliktu ze strany žalobkyně nemá zásadní vliv.

10. Pokud jde o námitky žalobkyně týkající se toho, že v menších provozovnách mají být nároky na insolvenční správce nižší, protože v nich například nelze zajistit vysokorychlostní internetové připojení, žalovaný konstatoval, že zajištění řádného výkonu činnosti zůstává na odpovědnosti insolvenčního správce. Je zcela na insolvenčním správci, aby shromažďoval podklady a umožnil subjektům řízení i kontrolnímu orgánu nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dalších souvisejících dokumentů. Insolvenční správce nemá zákonem stanovenou povinnost umožnit nahlížení do podkladů řízení přímo prostřednictvím vzdáleného přístupu či počítačového programu; postačí, aby měl spisy fyzicky přístupné v provozovně. Zůstává tak na uvážení insolvenčního správce, jakým způsobem zajistí v úředních hodinách přístup ke spisům a toto rozhodnutí je činěno na vlastní odpovědnost insolvenčního správce. Skutečnost, že se daná provozovna nachází v menším městě, aby byla přístupnější místním lidem, neznamená, že by měly být na provoz takovéto provozovny kladeny nižší nároky.
11. S ohledem na výše uvedené podle žalovaného platí, že v době kontroly pověřená osoba v listinné nebo elektronické podobě nepředložila dokument, který podle vyhlášky měla mít pro účastníky insolvenčních řízení dostupný na provozovně, a proto nevykonávala činnost insolvenčního správce na provozovně. Skutečnost, že pověřená osoba se v prostorách provozovny v úředních hodinách zdržovala, je irelevantní, neboť pouhou přítomností této osoby není zajištěn řádný výkon činnosti insolvenčního správce, jak již bylo uvedeno výše. Žalobkyně nezajistila, aby bylo účastníkům insolvenčních řízení nebo jiným osobám, které neohlášeně provozovnu navštíví, umožněno seznámit se s úplným spisem v insolvenčním řízení, a to buď v listinné, nebo v elektronické podobě. Žalovaný i prvostupňový orgán tedy dospěli k legitimním skutkovým i právním závěrům a ty také náležitě odůvodnili. K zásahu do právní sféry žalobkyně nedošlo.
12. Ohledně tvrzené absence doporučení rozkladové komise žalovaný uvedl, že argumentace žalobkyně není případná a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 152 správního řádu po předložení návrhu na rozhodnutí rozkladové komise ministra spravedlnosti přijatého na ústním jednání komise konaném dne 15. 3. 2018. Ze záznamu o jednání z téhož dne je patrné, že rozkladová komise v této věci jednala a přijala návrh rozhodnutí, přílohou záznamu je zapečetěný protokol o hlasování rozkladové komise, jehož součástí je i návrh na rozhodnutí rozkladové komise. Protokol o hlasování včetně návrhu rozhodnutí je pak vyloučen z nahlížení, a proto je neveřejný. Záznam o jednání rozkladové komise pak byl žalobkyni k dispozici a také jí byl předložen při nahlížení do spisu dne 22. 6. 2018. Dále žalovaný konstatoval, že řízení o rozkladu je vedeno jiným orgánem pod

jinou spisovou značkou, než tomu bylo u prvostupňového orgánu. Žalobkyně si dne 15. 6. 2018 vyžádala nahlížení do spisu, ve kterém bylo založeno napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňové, nikoliv záznam o jednání rozkladové komise. Jakmile byla žalobkyně o této skutečnosti během nahlížení realizovaného dne 22. 6. 2018 obeznámena, byl jí ze strany žalovaného předložen také spis, v němž byl založen záznam o jednání rozkladové komise. Tímto postupem žalovaného nedošlo k jakémukoliv poškození žalobkyně.

13. Závěrem žalovaný shrnul, že nepokládá žalobní argumentaci za opodstatněnou a městskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl a žádnému z účastníků tohoto soudního řízení nepřiznal náhradu jeho nákladů.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

14. Ze správního spisu, který předložil žalovaný, vyplývá, že dne 13. 3. 2017 v době od 12:15 do 14:15 hod. proběhla v provozovně žalobkyně na adrese Domažličky 12, 339 01 Bolešiny, kontrola provedená Ministerstvem spravedlnosti. Předmětem kontroly bylo zjištění, zda je předmětná zapsaná provozovna místem, ve kterém insolvenční správce skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách [§ 36 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 5a odst. 4 a § 19 odst. 2 ZIS] a zda plní povinnosti ve vztahu k provozovně podle § 4 a § 5a odst. 7, 8 vyhlášky. V protokolu o kontrole ze dne 15. 3. 2017 č. j. MSP-11/2017-OINS-KRIS/5 jsou pak obsažena kontrolní zjištění, že v provozovně se v dané době nacházela pověřená osoba, která zde měla za úkol zprostředkovaně zajistit veškeré povinnosti insolvenčního správce (lépe řečeno všech devíti insolvenčních správců, kteří měli na dané adrese svou provozovnu). Žalobkyně byla v předmětné době jako insolvenční správce ustanovena v sedmi insolvenčních řízeních. Dále kontrolující orgán uvedl, že *spisy jsou vedeny elektronicky, prostřednictvím vzdáleného přístupu. Kontrolující osoby následně přistoupily ke kontrole spisu ve věci dlužníka paní V. H., sp. zn. X, a požádaly o přílohu pohledávky věřitele, konkrétně fakturu č. 7310261974. Předmětnou přílohu se nepodařilo ve spisové dokumentaci dohledat, což je v rozporu s § 5a odst. 8 ZIS ve spojení s § 4 odst. 2 písm. a), b) vyhlášky. Závěrem kontroly byla pověřená osoba seznámena s úředním záznamem o kontrole, přičemž byla poučena na možnost případně zaznamenat do záznamu o kontrole svá stanoviska. Pověřená osoba tohoto práva nevyužila.* Pověřená osoba podle protokolu nic nenamítala ani ve vztahu k označení a specifikaci dokumentu (faktury), který měla vyhledat. Kontrola byla uzavřena se závěrem, že žalobkyně porušila § 5a odst. 8 ZIS ve spojení s § 4 vyhlášky tím, že nezajišťovala v době úředních hodin skutečný výkon činnosti v provozovně insolvenčního správce, spočívající v absenci podkladů pro insolvenční řízení. V této skutečnosti byl kontrolním orgánem spatřován rozpor s povinností specifikovanou v § 4 odst. 2 písm. a), b) vyhlášky. Žalobkyně byla poučena i o tom, že je povinna v patnáctidenní lhůtě zaslat kontrolujícímu orgánu zprávu o nápravě zjištěných nedostatků a o možnosti podat proti kontrolním zjištěním námitky. Protokol byl žalobkyni doručen dne 20. 3. 2017 do datové schránky.
15. Dne 11. 5. 2017 byla žalobkyně vyzooměna o zahájení řízení z moci úřední o správním deliktu. Ke kontrolním závěrům se žalobkyně písemně vyjádřila ve dnech 29. 5. 2017 a 4. 12. 2017 a podala proti nim námitky. Tyto námitky se v zásadě argumentačně překrývají s žalobními návrhy. Žalobkyně akcentovala, že v provozovně byla v době kontroly přítomna pověřená osoba a že nenalezení jednoho dokumentu z její strany nemůže znamenat naplnění skutkových znaků daného správního deliktu. Předmětná faktura navíc byla přístupná pomocí dálkového přístupu a není dokladem, na jehož základě byl v předmětném insolvenčním řízení sestaven seznam přihlášených pohledávek. Dne 2. 1. 2018 vydal prvostupňový orgán své rozhodnutí č. j. X. Z rozhodnutí je mj. patrné, že prvostupňový orgán se vypořádal s veškerou argumentací žalobkyně i s jejími námitkami proti kontrolním závěrům (viz body 14 – 22 a body 49 – 65 prvostupňového rozhodnutí). Námitky žalobkyně pak byly vypořádány také vyřízením námitek ze dne 4. 5. 2017, č. j. X, které bylo žalobkyni doručeno dne 4. 5. 2017. Samotné prvostupňové rozhodnutí pak bylo žalobkyni doručeno do datové schránky dne 5. 1. 2018 a dne 19. 1. 2018 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad, který se opětovně argumentačně v zásadě překrývá

s žalobními námitkami. Žalobkyně v rámci rozkladu namítala také nepřiměřenost uložené sankce. Žalovaný o rozkladu rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 10. 5. 2018.

16. Součástí předloženého spisového materiálu je také spis rozkladové komise ministra spravedlnosti sp. zn. X. Součástí tohoto spisu je taktéž záznam z jednání rozkladové komise ministra spravedlnosti ze dne 15. 3. 2018, č. j. X, v němž je uvedeno, že rozkladová komise projednala rozklad podaný žalobkyní proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž také přijala doporučení rozhodnutí. Součástí záznamu je v zapečetěné obálce také návrh doporučení rozhodnutí a hlasovací protokol. Podle záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 22. 6. 2018 nahlížela osoba zmocněná žalobkyní do spisů, přičemž jí byly předloženy i listiny související s jednáním rozkladové komise.
17. Ve spisovém materiálu je pak mj. založen také příkaz Ministerstva spravedlnosti ze dne 19. 1. 2016 č. j. X. Tímto příkazem byla žalobkyně pravomocně uznána vinnou správním deliktem podle § 36b odst. 1 písm. c) ZIS, který spáchala tím, že ministerstvu nepředložila jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3 ZIS. Za tento správní delikt byla žalobkyní uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Z tohoto důvodu byl správní delikt žalobkyně zjištěný při kontrole dne 13. 3. 2017 žalovaným i prvostupňovým orgánem následně hodnocen jako recidiva.

V. Soudní přezkum

18. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění, tj. *ve znění do 30. 6. 2017*:
19. Podle § 36 odst. 1 ZIS [*m]inisterstvo vykonává dohled nad insolvenčními správci a hostujícími insolvenčními správci a podle § 36 odst. 2 písm. a) ZIS dohlíží nad tím, zda insolvenční správce (...) plní povinnosti stanovené tímto zákonem.*
20. Podle § 36 odst. 2 písm. b) ZIS [*m]inisterstvo zjišťuje, zda údaje poskytnuté insolvenčním správcem (...) odpovídají skutečnosti, zejména (...) zda provozovna zapsaná v seznamu je místem, ve kterém skutečně ve vymezených úředních hodinách vykonává činnost.*
21. Podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS [*i]nsolvenční správce se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 19 odst. 2 neurve jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách.*
22. Podle § 36b odst. 3 písm. b) ZIS [*z]a správní delikt se uloží napomenutí nebo pokuta do 200 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) nebo d) nebo odstavce 2 písm. a).*
23. Podle § 5a odst. 4 ZIS [*p]rovozovnou insolvenčního správce je místo, ve kterém ve vymezených dnech a hodinách insolvenční správce skutečně vykonává činnost.*
24. Podle § 5a odst. 8 ZIS [*m]inisterstvo stanoví vyhláškou podrobnosti o úředních hodinách provozovny, o označování sídla a provozovny a o činnostech, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně.*
25. Podle § 19 odst. 2 ZIS [*n]a základě písemné žádosti insolvenčního správce se do seznamu zapíše adresa provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat.*
26. Podle § 36 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“), [*i]nsolvenční správce je povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.*
27. Podle § 40 odst. 3 IZ [*i]nsolvenční správce může pověřit svého zaměstnance i zaměstnance dlužníka, aby za něho jednal v soudních a jiných řízeních; tím není dotčena jeho odpovědnost podle tohoto zákona.*

28. Podle § 5a odst. 8 ZIS *[m]inisterstvo stanoví vyhláškou podrobnosti o úředních hodinách provozovny, o označování sídla a provozovny a o činnostech, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně.*
29. Podle § 3 odst. 2 vyhlášky *[ú]řední hodiny každé provozovny musí být stanoveny tak, aby insolvenční správce v každé provozovně zajišťoval činnosti podle § 4 vyhlášky.*
30. Podle § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky *[j]e-li insolvenční správce určen v insolvenčním řízení postupem podle § 25 insolvenčního zákona, je insolvenční správce nebo ohlášený společník, je-li insolvenčním správcem veřejná obchodní společnost, povinen v provozovně po celou dobu úředních hodin zajišťovat alespoň v provozovně umístěné v obvodu soudu rozhodného pro určení, a nemá-li takovou provozovnu, v nejbližší provozovně, činnosti bezprostředně související s tímto insolvenčním řízením, a to zejména (...) umožnění účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven (...).*
31. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
32. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
33. Při jednání před městským soudem účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci a na svých procesních návrzích. Žalující strana zdůraznila dvě otázky, které považuje za zásadní pro posouzení sporu, resp. žaloby. Těmi jsou jednak nesprávná právní kvalifikace ze strany žalovaného, jednak řešení procesní otázky, a to domněnky žalobkyně o nepředložení doporučení rozkladové komise ministru, resp. to, že protokol obsahuje doporučení rozkladové komise vzešlé z jejího hlasování a nebylo tak k nahlédnutí. V rámci dokazování byly při jednání před městským soudem provedeny důkazy dvěma listinami, které jsou obsaženy ve správním spise, a to protokolem (vyhotoveným dne 15. 3. 2017) o kontrole provozovny insolvenčního správce Tomko a partneři, v.o.s., kterou vykonalo dne 13. 3. 2017 ministerstvo jako kontrolní orgán, a záznamem z jednání rozkladové komise ministra spravedlnosti dne 15. 3. 2018. Z protokolu o kontrole provozovny žalobkyně se zjišťuje, že předmětem kontroly bylo prověřování, zda žalobkyně jako insolvenční správce plní povinnosti ve vztahu k provozovně podle příslušných právních předpisů, a z toho vyplývající zjištění kontrolního orgánu, že kontrolované osobě (žalobkyni), na místě zastoupené pověřenou osobou, p. K., se nepodařilo na žádost

kontrolního orgánu při kontrole spisu sp. zn. X dohledat přílohu pohledávky věřitele, konkrétně fakturu č. 7310261974. Kontrola vyústila v závěr, že žalobkyně porušila ust. § 5a odst. 8 ZIS ve spojení s ust. § 4 vyhlášky. Ze záznamu z jednání rozkladové komise bylo zjištěno, že komise se sešla v budově Ministerstva spravedlnosti dne 15. 3. 2018 ve složení, jež je uvedeno v záhlaví záznamu, a projednala rozklad žalobkyně ze dne 18. 1. 2018 podaný proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva. Předmětem rozhodnutí a rozkladu byl správní delikt žalobkyně podle ust. § 36b odst. 1 písm. d) ZIS, ve znění do 30. 6. 2017, za což byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 90 000,- Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč.

34. Po provedení jednání, seznámení se se správním spisem a zhodnocení všech důkazů a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
35. K *prvnímu žalobnímu bodu* městský soud uvádí, že se ztotožňuje s argumentací správních orgánů obou stupňů v tom, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Předně je nutno podotknout, že podle § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky je insolvenční správce ve své provozovně mj. povinen umožnit účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven. Není rozhodné, zda bude tato dokumentace zpřístupněna v elektronické, anebo listinné podobě. Zajištění činností popsaných v § 4 odst. 1, 2 vyhlášky v úředních hodinách tvoří základ skutečného výkonu činnosti insolvenčního správce. Veškeré tyto činnosti musí insolvenční správce ve své provozovně zajistit (srov. § 5a odst. 4, § 36 odst. 2 písm. b) ZIS a § 4 vyhlášky). Vzhledem k tomu, že výčet činností obsažený v § 4 odst. 1, 2 vyhlášky je demonstrativní, insolvenční správce musí být schopen vykonávat při nejmenším veškeré činnosti v tomto ustanovení vyjmenované, a to kdykoli během úředních hodin. Pokud tedy insolvenční správce není schopen v úředních hodinách vykonat byť jen jednu z činností uvedených v § 4 odst. 1, 2 vyhlášky, činnost insolvenčního správce v úředních hodinách řádně nevykonává (shodně viz i komentář k § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS, in: Antonín Stanislav a Jan Kozák: *Zákon o insolvenčních správcích – komentář*, Praha 2016). V tomto smyslu byla koncipována i revizní novela insolvenčního zákona (zákona č. 182/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a ZIS provedená zákonem č. 294/2013 Sb. – jednou ze změn byla i aktualizace ust. § 36b ZIS týkající se správních deliktů, která nově vymezuje správní delikt, kterého se insolvenční správce dopustí tím, že ve vymezených hodinách nevykonává činnost v provozovně zapsané v seznamu insolvenčních správců (viz také důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 294/2013 Sb.). Insolvenční správce tedy musí být vždy během úředních hodin připraven na to, že bude eventuálně muset vykonat některé z činností, které tvoří základ skutečného výkonu činnosti insolvenčního správce podle § 4 odst. 1, 2 vyhlášky. Pokud nebyl s to tyto činnosti zajistit (být jedinkrát během úředního dne), dopustil se správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS (dnes přestupku).
36. Za situace, kdy žalobkyní pověřená osoba nebyla při provedené kontrole schopna dohledat přílohu přihlášky pohledávky (dotčenou fakturu), nebylo kontrolujícím osobám (a tedy vlastně ani účastníkům řízení) umožněno nahlédnout do předmětné faktury. Pověřená osoba tedy nebyla schopna v dané provozovně v úředních hodinách vykonávat činnosti insolvenčního správce, popsané v § 4 vyhlášky. Kontrolující osoby na pověřenou osobu nekladly jiné nároky, než by po ní případně mohli vyžadovat účastníci insolvenčního řízení. Předmětná faktura byla pověřené osobě specifikována jejím číslem, spisovou značkou insolvenčního řízení, v jehož rámci byla předložena a také jménem dlužnice. Městský soud proto konstatuje, že opodstatněná není ani námitka žalobkyně týkající se toho, že prvostupňový správní orgán danou fakturu nedostatečně specifikoval, a nebylo ji

proto možno kvůli tomuto pochybení kontrolního orgánu dohledat. Kontrolující orgán naopak dohledávanou listinu specifikoval veškerými zásadními informacemi. Je možno poznamenat, že podle kontrolního protokolu byla žalobkyně v době kontroly ustanovena insolvenčním správcem toliko v sedmi insolvenčních řízeních, a přesto nebyla pověřená osoba schopna danou fakturu dohledat. V době kontroly tedy pověřená osoba fakturu v listinné nebo elektronické podobě nedohledala a nepředložila dokument, který podle vyhlášky měla mít pro účastníky insolvenčních řízení dostupný na provozovně, a proto nevykonávala činnost insolvenčního správce na provozovně. Městský soud shrnuje, že skutkové i právní závěry správních orgánů o naplnění skutkových znaků správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS ze strany žalobkyně jsou naprosto správné. Městský soud se ztotožňuje i s tím, že prostá přítomnost pověřené osoby na provozovně nikterak negarantuje faktické zajištění výkonu činností insolvenčního správce. V podrobnostech městský soud odkazuje na body 32 až 52 prvostupňového rozhodnutí a na body 35 až 52 napadeného rozhodnutí. Jednání žalobkyně nebylo prostým administrativním pochybením, a pokud by byla argumentace žalobkyně v tomto smyslu akceptována, byla by veškerá ustanovení upravující správní delikty insolvenčních správců prakticky obsoletní, jelikož by se za administrativní pochybení dal *ex post* označit v zásadě každý nedostatek zjištěný v činnostech insolvenčních správců.

37. Městský soud dále konstatuje, že skutečnost, že byla daná faktura nahrána v elektronickém spisu, je irelevantní. Řízení bylo vedeno pro neumožnění nahlédnutí do přílohy přihlášky pohledávky, nikoli pro neshromažďování podkladů pro insolvenční řízení. Je na místě dodat, že náležitostí insolvenční přihlášky je mj. i údaj o výši pohledávky; konkrétní a aktuální výše pohledávky pak může být patrna právě z faktury, nikoli například pouze ze samotné smlouvy, na jejímž základě daná pohledávka vznikla. Také faktury tedy tvoří jedny z příloh přihlášek pohledávek, a tedy dokumenty, na jejichž základě je sestavován seznam pohledávek. Tyto dokumenty pak musí být v případě potřeby insolvenčním správcem předloženy k nahlédnutí účastníkům insolvenčního řízení, k čemuž v případě žalobkyně nedošlo (viz také body 53 a 59 až 62 prvostupňového rozhodnutí).
38. Správní orgány nikterak nepochybily ani v rámci zjišťování skutkového stavu a splnily úkol zjistit skutečnosti relevantní pro správní řízení v takovém rozsahu, aby o vygenerovaných zjištěních nebyly důvodné pochybnosti. Z dotčených správních aktů je patrné, jaké skutečnosti správní orgány vzaly za podklad svých rozhodnutí, proč považují skutečnosti předestírané žalobkyní za nerozhodné či nesprávné, anebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodly, jakými úvahami se řídily při hodnocení důkazů a jaké úvahy je vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006 č. j. 4 As 58/2005-65.). Správní orgány vypořádaly veškerou argumentaci žalobkyně, namítanou během správního řízení a neopomněly žádné rozhodné okolnosti. Veškeré zásadní skutečnosti jsou zaznamenány v kontrolním protokole, který může sloužit jako jediný podklad pro rozhodnutí o spáchání správního deliktu, pokud je dostatečným podkladem pro vyslovení viny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 75/2014-40). Tato podmínka byla v případě žalobkyně naplněna. Protokol nevykazuje žádné vady a veškeré zjištěné skutečnosti jsou zde podrobně popsány, včetně potřebných poučení.
39. Zjištěno nebylo ani to, že by správní orgány nezohlednily bezúhonnost tvrzenou žalobkyní a její další uplatněné argumenty a že by žalobkyni uložily nepřiměřenou sankci. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně se jiného správního deliktu ve smyslu ZIS

dopustila jen krátce před tím, než došlo k předmětné kontrole konané dne 13. 3. 2017 (viz příkaz ministerstva ze dne 19. 1. 2016 č. j. X). Žalobkyně tedy byla dne 13. 3. 2017 evidentně kontrolována proto, aby bylo zjištěno, zda již jsou její činnosti v pořádku. Není tedy pravdou, že by žalobkyně v době předcházející dané kontrole neobdržela od Ministerstva spravedlnosti žádnou výtku, jak tvrdí v žalobě. Prvostupňový orgán i žalovaný pak v úvahách o výši uložené sankce jako polehčující okolnost zohlednili, že žalobkyně činnosti insolvenčního správce v den kontroly v dané provozovně částečně vykonávala a ani v tomto ohledu tak nebyly zjištěny žádné nedostatky. Tato okolnost byla správně hodnocena v rámci úvah o sankci, neboť žalobkyni ze spáchání předmětného správního deliktu nikterak nevyviní a nemá na tyto závěry vliv. Správně byly vzhledem k nedávnému postižení žalobkyně za jiný správní delikt přijaty i závěry o její recidivě. Městský soud doplňuje, že vzhledem ke všem okolnostem případu (recidiva, částečný výkon činnosti v den kontroly) neshledal ani to, že by byla žalobkyni uložena pokuta v nepřiměřené výši. Pokuta byla uložena v dolní polovině zákonné sazby [podle § 36b odst. 3 písm. b) ZIS bylo možno uložit pokutu až do výše 200 000,- Kč] a podle názoru městského soudu je zcela adekvátní. Veškeré své závěry stran uložené sankce pak žalovaný i prvostupňový orgán srozumitelně a dostatečně odůvodnili (viz body 68 až 86 prvostupňového rozhodnutí a body 69 až 82 napadeného rozhodnutí).

40. V otázce námitek žalobkyně opírajících se o tvrzenou nezákonnost kontroly (*druhý žalobní bod*) se městský soud ztotožňuje s argumentací žalovaného (viz body 61 až 67 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že danou provozovnu sdílelo devět insolvenčních správců, nijak nenarušil individuální charakter jednotlivých kontrol. O každé z kontrol byl vyhotoven zvláštní protokol, došlo k různým zjištěním a sankční následky nevznikly u všech kontrolovaných subjektů. Daný postup kontrolujícího orgánu byl také zcela v souladu se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie; neexistoval důvod, proč by měla být kontrola prováděna například několik po sobě jdoucích dnů jen proto, že danou provozovnu sdílelo několik insolvenčních správců. Je zcela na odpovědnosti žalobkyně a jejích kolegů zajistit výkon své činnosti a zabezpečit, aby byla pověřená osoba schopna vykonávat v provozovně činnosti insolvenčního správce. Městský soud také podotýká, že kontrolující osoby kladly na pověřenou osobu požadavky postupně v rámci kontroly každého insolvenčního správce zvlášť. Není tedy pravdou, že by kontrolující osoba nemohla tyto požadavky plnit z důvodu, že jich bylo extrémní množství najednou a že by byla v enormní časové tísní. Postupem kontrolního orgánu při kontrole nebyla žalobkyně nijak poškozena a nedošlo k porušení zásad správního nebo kontrolního řízení.
41. K požadavku žalobkyně na nižší nároky na menší provozovny městský soud uvádí, že akceptace této benevolence by vedla k narušení zásady rovnosti subjektů před zákonem. Podmínky výkonu činnosti jsou pro všechny insolvenční správce stejné a je zcela na odpovědnosti žalobkyně, jak výkon těchto činností zajistí – jedná se i o součást podnikatelského rizika v daném oboru. Navíc již bylo zmíněno, že u žalobkyně byl kontrolován pouze jediný insolvenční spis ze sedmi, které žalobkyně tou dobou vedla, přičemž došlo k dostatečnému označení dokumentu, který měl být vyhledán. O žádných přemrštěných a nepřiměřených kontrolních nárocích na pověřenou osobu tak nemůže být řeč, jelikož tato osoba měla v základní míře zajistit pouze jednoduché úkoly, které se nijak nelišily od případných požadavků účastníků insolvenčního řízení, kteří by si nějakou dokumentaci v provozovně vyžádali.

42. Lze doplnit, že insolvenční správce nemá zákonem stanovenou povinnost umožnit nahlížení do podkladů řízení přímo prostřednictvím vzdáleného přístupu či počítačového programu; postačí, aby měl spisy fyzicky přístupné v provozovně. Zůstává tak na uvážení insolvenčního správce, jakým způsobem zajistí v úředních hodinách přístup ke spisům a toto rozhodnutí je činěno na vlastní odpovědnost insolvenčního správce. Žalobkyně tak mohla mít dané podklady k dispozici případně i v listinné podobě a také její argumentace polemizující s nedostatečnou rychlostí internetového připojení je zcela irelevantní.
43. Nepřípadný je také odkaz žalobkyně na rozhodnutí prvostupňového orgánu č. j. X, kterým prvostupňový orgán v rámci autoremedury napravit chybu, které se dopustil při kontrole jednoho z dalších insolvenčních správců, kteří v dané provozovně realizovali svou činnost. V tomto řízení dohledávaný a kontrolními osobami požadovaný dokument vůbec neexistoval a došlo tedy k pochybení na straně kontrolního orgánu, které bylo správně napraveno v rámci autoremedury. V případě žalobkyně dohledávaný dokument existoval, avšak pověřená osoba jej při kontrole nebyla schopna dohledat. Nebylo tedy důvodu, aby byla autoremedura aplikována i v případě žalobkyně.
44. Důvodný není ani *třetí žalobní bod*. V předloženém spisovém materiálu je obsažen také spis rozkladové komise ministra spravedlnosti sp. zn. X, jehož součástí je i záznam z jednání rozkladové komise ministra spravedlnosti ze dne 15. 3. 2018 č. j. X. V tomto záznamu je deklarováno, že rozkladová komise projednala rozklad podaný žalobkyní proti prvostupňovému rozhodnutí, a že přijala doporučení rozhodnutí. Součástí záznamu je v zapečetěné obálce také návrh doporučení rozhodnutí a hlasovací protokol. Tyto listiny jsou z nahlížení vyloučeny. Rozkladová komise tedy zasedala a přijala návrh rozhodnutí i ve věci žalobkyně. Veškeré dokumenty související s řízením u rozkladové komise (vyjma vyloučených z nahlížení) byly žalobkyni na její žádost předloženy k nahlížení dne 22. 6. 2018 (viz záznam o nahlížení do spisu sp. zn. X a sp. zn. X z téhož dne).
45. Jisté pochybení lze spatřovat v tom, že celý spis sp. zn. X, včetně záznamu z jednání rozkladové komise ministra spravedlnosti ze dne 15. 3. 2018, č. j. X, nebyl připraven k nahlížení včetně doporučení přijatého komisí pro rozkladový orgán, a to v návaznosti na žádost žalobkyně. Žalovaný mohl předložit žalobkyni bez časového prodlení také celý rozkladový spis, aby nevznikaly jakékoli pochybnosti. Vzhledem k tomu, že rozkladová komise v případě žalobkyně zasedala a jednala, je však toto pochybení natolik bagatelní, že nemůže mít za následek zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Nelze však přehlédnout ani notorietu, že verdikt rozkladové komise má výlučně charakter doporučení, jímž rozkladový orgán (ministr) není právně vázán. Žalobkyně tak v uvedeném ohledu nebyla zkrácena na svých právech.
46. Vzhledem k výše shrnuté argumentaci městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. v celém rozsahu zamítl jako nedůvodnou. Nebyly totiž zjištěny důvody pro zrušení jak napadeného, tak ani prvostupňového rozhodnutí.
47. S ohledem na ust. čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (posouzení trestnosti v čase) posoudil městský soud *per analogiam* trestnost správních deliktů (po 1. 7. 2017 přestupků) žalobkyně s pozdějšími průběžnými změnami právní úpravy. V tomto kontextu dospěl městský soud k závěru, že pozdější právní úprava ustanovení § 36b odst. 1 ZIS, upravující skutkové podstaty týkající se projednávaného případu, včetně ustanovení § 36b odst. 3 ZIS, upravující maximální hranice pro uložení pokuty za uvedený správní delikt, resp. dnes přestupek, nedoznala změn v tom ohledu, že by byla pro žalobkyni

příznivější. Jediná změna spočívá toliko v tom, že předmětný přestupek je nyní skutkově upraven v § 36b odst. 2 ZIS a hranice sankce za tento přestupek je upravena v § 36b odst. 4 písm. c) ZIS.

48. Pro úplnost městský soud připomíná, že při hodnocení trestnosti činu (někdejšího správního deliktu) přihlížel k právnímu závěru Nejvyššího správního soudu, vyjádřenému v rozsudku ze dne 16. 4. 2020 č. j. 2 As 431/2018-47 o tom, že byla-li kontrola provedena přede dnem 1. 7. 2017, je třeba věc posuzovat podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017. Městský soud má za to, že správní orgány (ministr i ministerstvo) takto postupovaly, přestože svá rozhodnutí vydávaly ještě v době předcházející citovanému judikátu, a že věcně ani právně nepochybily, neboť v projednávané věci se jedná o jinou skutkovou, a tím i právní situaci než v uvedeném rozsudku, i když se opírá o totéž zákonné ustanovení.

VI. Posouzení nákladů řízení

49. O náhradě nákladů soudního řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ust. § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu